

noget, skal det betale Arveafgift som en Ikke-Slægtning, nemlig 10 pCt. I *Irland* kan Barnefaderen søges til at betale Bidrag, naar Barnet falder et offentligt Fattighus til Byrde. I *Schweitz* har man i den nyeste Tid faaet en Børnelov, der stiller uægtefødte Børn lige med Ægtebørn undtagen hvis Faderen i Forvejen er gift. I *Italien* har Faderen Ret til Barnet, om han ønsker det, men han maa ikke eftersøges; det samme har indtil nu i Aar været Tilfældet i *Frankrig*, efter den nye Lov har dog nu Moderen her Lov til at eftersøge Faderen til sit Barn.

I *Rusland* er den ugifte Moder sit Barns Værge, men hun skal have sin Faders Samtykke til at lade det bære sit Navn. I *Østrig* og *Ungarn* maa ingen af Forældrene til et uægtefødt Barn være dets Værge, der udnævnes en Værge af det offentlige.

I *Argentina* arver uægtefødte Børn baade Fader og Moder, naar det kan bevises at være deres Barn, dog tager det mindre Arvelod end Ægtebørn. I *de australske Stater* synes der nok at være en Bidragspligt for Barnefaderen, men den synes at være noget illusorisk, hvor han ikke frivillig vil opfylde den.

Krav er et saadant »vide frem«, som forhaabentlig før eller senere vil finde Grenklang hos Danmarks Kvinder.

Endvidere mener Fru Hansine Pedersen, at Kvinderne gør klogt i at stille sig i Mændenes Rækker i de bestaaende politiske Partier.

Ja, maaske — men naaer man gennem Partistytret det, man skulde og burde? Er det organiserende og politisk oplysende Arbejde, som Partierne har gjort og hvorigennem de har vokset sig stærke, ikke ved at slaa om i sin Modsætning — i hvert Fald hvad den oplysende Del angaar? Den Oplysning, som faas gennem Partierne, betyder den ikke nu i de fleste Tilfælde Forherligelse af Partimænd og Partimeninger samt Forvrængning af, hvad der ikke er autoriseret af Partiet?

Har Partistytret ikke gennem sine taktiske Kunstgreb ganske taget Ansvar fra den enkelte og lagt det i Hænderne paa den altafgørende, men ansvarsløse Ledelse? Og har det ikke ført til, at mange af de bedste og mest selvstændige har maattet opgive at være med i Lejren?

Saadan er Forholdene og saadan maa de være, ikke saa meget paa Grund af Menneskenes Ondskab, som paa Grund af de Valgmaader, vi anvender — Forholdstalsvalg og Majoritetsvalg i Enkeltmandskredse.

Derfor kan jeg ikke som Fru Pedersen være tilfreds, bare nu for »Valgretten«. Takket være de anvendte Valgmaader, er det ikke *Valgret*, vi faar, bare *Stemmeret*, Ret til at stemme paa de af Partierne opstillede Kandidater, hvor stor eller rettere hvor ringe den menige Vælgers Indflydelse er paa Opstillingen, har vi Kvinder haft Lejlighed til at erfare netop i denne Tid.

At have *Valgretten*, det er noget helt andet; det er i Virkeligheden det, Kvinderne har kæmpet for, og derfor kan de heller ikke nøjes med blot at faa *Stemmeret*. De skal forlange Ret til frit at udpege deres Repræsentanter, og der er det gode og forhaabningsfulde ved at rejse dette Krav, at her kan Mænd og Kvinder arbejde sammen. Det er en Fællessag for alle selvstændige, po-

litisk forstaaende Mænd og Kvinder at komme bort fra *Partistyre* til *Folkestyre*.

Hvorlidt det politisk set betyder, at Kvinderne faar *Stemmeret* under de nu gældende Synsmaader, kan man faa Besked om i vort Naboland Norge. Her fik Kvinderne *Stemmeret* 1907, men de har endnu ingen Kvinder faaet ind i det norske Storting.

Var den norske Kvinde *Valger*, saa havde hun vel sørget for, at der ogsaa fandtes Kvinder blandt de norske Lovgivere. Men der som her maa Kvinder som Mænd »være tilfredse«, blot de kan faa Lov at stemme, saa skal de ledende nok vælge de Kandidater, det er Folket tjenligst at stemme paa.

Paa Grundlag af et lignende Partistyre er den nuværende Rigsdag bleven til herhjemme. Er det da underligt, at der rejser sig Krav om en ny grundlovgivende Rigsforsamling, valgt saaledes, at det danske Folk, Kvinder som Mænd, kan blive forholdsvis repræsenteret af frit valgte Repræsentanter.

Aarhus i Februar 1913.

Hulda Petersen.

Stemmeret eller Valgret.

I en Artikel »Resolutionen fra Aarhus« anbefaler Fru Hansine Pedersen Forsigtighed og Varsomhed indtil »vi faar den bebudede Valgret«.

Man kunde fristes til at tro, at Fru Pedersen mener, at det er Kvindernes Forsigtighed og Varsomhed, der har bragt os dertil, hvor vi nu staar, medens Forholdet jo netop er det, at Kvinderne altid har stillet Krav, som først Fremtiden tog op og virkelig gjorde, men som i Øjeblikket saa »ufornuftige« ud i fornuftige Folks Øjne. Dette at tage langt Sigte og ikke at nøjes med det, der i Øjeblikket kunde listes igennem, har være Kvindesagens Styrke og vil forhaabentlig blive det fremdeles. »Aarhus Resolutionen«s

Fru Elna Munch i Stockholm.

BLADET »Rösträt för Kvinnor« om-taler i sit sidste Nr. et Møde i Stockholm den 8. Marts, ved hvilket Fru Elna Munch holdt et Foredrag om Mathilde Fibiger — den første danske Kvindesagsforkæmper i moderne Forstand. Mødet var arrangeret af en Komité, der agter at indsamle Bidrag til en Statue af Frederika Bremer. »Rösträt för Kvinnor« gengiver i en lang Artikel det begejstret modtagne Foredrag, der slutter med følgende Ord: »Det er vemodigt at tænke paa for os danske Kvinder, der snart skal hejse Sejrskransen paa Kvindernes Frigørelsesværk, at vor første Pioner døde ensom, fattig og forladt paa et Sygehus.«

Dagen efter afholdtes et offentligt Møde, hvor Fru Munch talte om »Den danske Rigsdag og Kvindernes Valgret.« Blandt det store Publikum saas en Del Rigsdagsmænd.

y.r.